

ZÁCHRANNÁ STANICE PRO ZVÍŘÁTKA

Mazlivý pejsek

Oldřiška Ciprová

bambóok

Ilustrace
Zdeňka Študlarová

bamb**oo**k

S MOURKEM JE ZLE

Robinééééé!“ rozléhal se po malém domku Amálčin sytý hlásek. Amálku vždycky bylo dřív slyšet než vidět. Robin, který se svým kamarádem Jáchymem v kuchyni řešil, co budou dnešní prázdninový den dělat, protočil oči v sloup.

„Co se děje?“ zavolal do prázdna a čekal, až se sestřička objeví.

Za chvíli do kuchyně nahlédla Amálčina blondatá kudrnatá hlava. Holčička zamrkala a vypadala přitom jako andílek, ale na Robina sestřina roztomilost dávno neplatila.

„Co tu řveš jak na lesy, Amálie?“ spustil na ni.

„Kluci, rychle se sem pojdte podívat, Mourek je nějaký divný.“

Robina okamžitě přešla chuť Amálku poučovat a spolu s Jáchymem za ní vyběhli z kuchyně.

„Je v koupelně,“ hlásila Amálka a tvářila se přitom nešťastně. Kluci nahlédli do koupelny a skutečně: Mourek netečně ležel v umyvadle a nehýbal se.

„Mourku,“ oslovil ho Robin, „Mourečku, co je s tebou?“

Kocourek, který už s dětmi deset měsíců bydlel a býval živý jako pytel blech, jen zvedl hlavu a líně se podíval na Robina. A pak mňouknul. Znělo to tak nešťastně a naříkavě, že se Amálka rozplakala.

„Co je s ním?“ ptala se bratra a upírala na Robina tázavý pohled.

„Vezmeme ho na záchrannou stanici,“ řekl Jáchym, „Hedvika má dneska službu, tak nám určitě řekne, co s ním je.“

Hedvika byla Jáchymova starší sestra a pracovala jako veterinářka na záchranné stanici pro zvířata nedaleko za vesnicí, kde děti bydlely. Všechny tři za ní často chodily a se zvířátky jí pomáhaly.

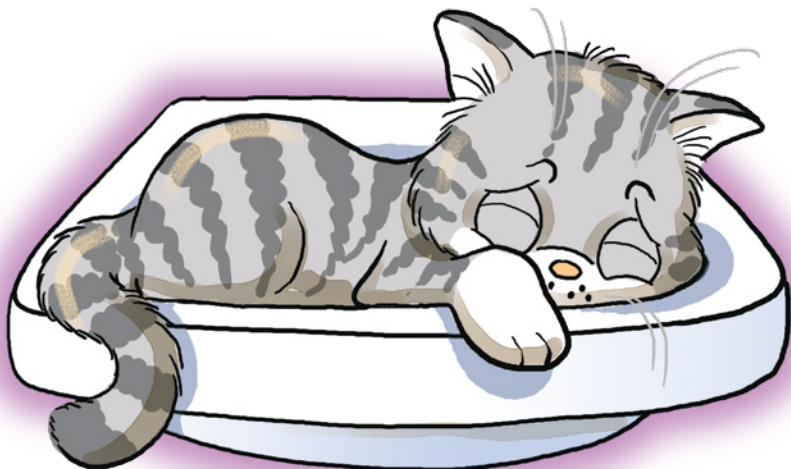
„Ano, prosím,“ naříkala Amálka a rychle běžela pro přepravku, aby do ní Mourka daly. „Zavoláme mamce?“ zeptala se pak, když přinesla přenosku pro kocourka a postavila ji na zem.

Protože byly prázdniny, děti byly dopoledne samy doma a čekaly na maminku, až přijde na oběd z práce. V tu dobu měly nakázáno, že můžou jít maximálně na zahradu, a tak se Amálka bála, aby neměly průšvih.

„Akorát by se vyděsila,“ prohlásil Robin dospěle. „A s Mourkem je zle, musíme jednat.“

Na to už neměla Amálka co odpovědět, a proto jen pokrčila rameny. Robin se opatrně natáhl pro Mourka do umyvadla a chlupatý miláček po něm seknul drápkem.

„Asi se mu nechce z umyvadla,“ řekl Jáchym.

„To vidím,“ podrbal se Robin na čele. „Ségra, zkus to ty, ty to s ním umíš.“

Amálka se na brášku nakvašeně podívala, ale pak si uvědomila, že už brzy bude žačka druhé třídy a že už je tedy dost velká. Jen si povzdechla a vzala vzpínajícího se Mourečka do náručí. Pak ho strčila do přenosky a kluci rychle zavřeli vrátka.

„To je tak, když se k tomu pustí profesionál,“ pochválila se Amálka a usmála se. Mourek ale začal v přepravce naříkat. Dětem ztuhly úsměvy na rtech.

„Rychle,“ vykřikl Jáchym, „letíme za Hedou.“

Robin popadl přepravku a vyběhl s ní do předsíně.

„Robineeeeeee, počkeeej!“ ječela za ním Amálka. „Vždyť Mourka vyklepeš!“ napomenula bratra. Robin hned zpomalil a opatrně se podíval do přenosky, jestli je Mourek v pořádku. Ten seděl uvnitř trochu zaraženě, ale hned jak vycítil, že se přenoska nehýbe, začal zase mňoukat.

Děti na sebe pohlédly a bez dalších řečí spěchaly do záchranné stanice.

PŘEHŘÁTÍ

 ak copak mi nesete, děti?“ smála se na ně Hedvika ve dveřích veterinární ordinace, která byla propojená se záchrannou stanicí. Dnes nevypadala tak unaveně jako obvykle, zřejmě neměla od rána tolik zvířecích pacientů.

„S Mourkem je zle,“ vykřikla Amálka a divoce gestikulovala, jak ukazovala na přepravku, ve které nesli svého miláčka.

„Tak můj první pacient bude dneska Mourek?“ zeptala se Heda a starostlivě se zamračila. „Pojďte dovnitř a dejte přenosku na vyšetřovací stůl.“

Robin postavil bedýnku s kocourkem tam, kam mu Hedvika řekla, a mladá lékařka přepravku otevřela. Mourek vyšel trochu našťavaně ven a rozhlížel se kolem sebe dost ostražitě. Přesto bylo vidět, jak je unavený a sotva se hýbe. Zkrátka nebyl ve své kůži. Jindy byl daleko živější a Hedvika to o něm věděla.

„Copak se ti stalo, ty puclíku?“ zašišlala na kocourka něžně.

„Ležel v umyvadle a špatně dýchal,“ řekla Amálka. „Vůbec se nehýbal. Od rána, kdy mamka odešla, tam ležel. Možná tam byl i celou noc. Napřed jsem se tam jenom chodila dívat, ale když byl takový netečný, běžela jsem za klukama.“

„Tak se na tebe podíváme. Kromě té apatie zvracel?“

„Ano, ráno musel zvracet, protože jsem to v koupelně musela uklízet,“ hlásila Amálka zodpovědně.

„Aha,“ řekla si Hedvika spíš sama pro sebe a marně zkoušela přilákat Mourkovu pozornost plyšovou myškou, kterou jindy miloval.

„Co s ním je?“ ptaly se děti vystrašeně, zatímco Hedvika Mourka dál vyšetřovala.

„Myslím, že je to jasné,“ broukla mladá veterinářka po chvíli. „Jedná se o hypertermii čili přehřátí. Příznaky má jasné, je apatický, špatně dýchá, srdeční tep má zrychlený a ještě zvrací.“

„Je to vážné?“ zeptala se Amálka a byla v ní malá dušička.

„Mourek bude v pořádku,“ uklidnila ji Hedvika a lehce se usmála. „Ale je moc dobře, že jste přišli, přehřátí může být smrtelné. Naštěstí tohle není ten vážný případ. Teď kocourka ochladíme a já vám řeknu, jak takovému stavu předcházet, a dám vám další rady, hm?“

„Dobře, Heďo,“ pípla Amálka a mrkla na Robina, který taky stál jak přimrazený.

„Víte, kočky milují teplo,“ začala Hedvika a píchla při tom Mourkovi pod kůži nějaké vitamíny. Už jen to, že se při pohledu na injekci nevzpíral, svědčilo o jeho špatném stavu. Jindy vyváděl jako pomínutý. „Toho jste si asi všimli. Vyhřívání na sluníčku patří mezi jejich nejoblíbenější činnosti. Někdy mi přijde, že kočky se snad už rodí s určitým radarem na teplo,“ pousmála se lékařka.

„To je pravda,“ přihlásil se o slovo Robin. „Mourek najde to nejteplejší místo úplně neomylně – třeba jen pruh slunce na parapetu. Vždycky ho zmerčí a během chvíle